

Cestopis

Expedice Tramtárie

Republika e Shqipërisë

Albánie

20.6. -2. 7. 2009

Organizace:

Cestoffka.cz – Petr Polanecký

Účastníci:

LR-Defender

LR-Discovery2

LR-Discovery3

Patrol

Honda Africa Twin

Honda africa Twin

Low (Petr) – šéf cesty

Petr a Radka

Honza a Blanka

Patrik

Píďák (Pepa)

Zinouš (Luboš)

A. Motto

Neznáme nikoho, kdo s námi jede,
Neznáme detaily trasy,
Nevíme, co nás čeká v rozporuplné zemi Orlů,
Nevíme, jaká překvapení nám připraví naše Disco.

Prvně jedem na offroad cestu.

Tak tomu říkám cesta za poznáním.

B. Průběh cesty

PŘÍPRAVA

Naše přípravy na cestu nejsou chaoticky rychlé, ale snažíme se cca 14 dní předem přemýšlet, co budeme potřebovat k jídlu, na sebe, pro auto, co kam v autě umístit, co kam připoutat. S ohledem na relativně klidnou přípravu je samozřejmě jasné, že umístění věcí v Discu mění několikrát pozici tak, aby nám to vyhovovalo. Předem je jasné, že při přípravě nějaké budoucí cesty budeme již chytřejší a zároveň budeme mít méně věcí a možná i jiné. Máme i den před odjezdem již půjčený a namontovaný střešní stan – naše bydlo na cestě. Samozřejmě testujeme jeho rozkládání a skládání, abychom měli již zkušenost.

I. DEN PRVNÍ – START - 20. ČERVNA 2009

a. **Trasa:** Dřínov – Přeštice – Rozvadov – Mnichov – Salzburg – Villach – v Itálii

b. **Kilometry a časy dne:** start 118 494 (11.45h)- 119.348 (01.30) -**854km**

Konečně startujeme, na cestu vyrážíme lehce před polednem. Na tachometru máme 118.494 km, venku je zamračeno, vypadá to, že každou chvíli bude pršet a ani teplota není nic moc, 18°C. Avšak míříme na jih, tak počítáme s tím, že sluníčko se nám ukáže a i teplota půjde nahoru.

Lehce po 14 h dorážíme do Přeštic, kde je sraz osazenstva expedice. Do depa mohou pouze LR, takže pro nás pohoda, vjíždíme. Peťa ihned poznává „šéfa“ expedice Petra, jednak podle odstaveného defíku a jednak podle ks...tu. Právě provádí „kontrolu“ našich spolucestovatelů a tak hned první představovačka Disco 3: Blanka a Honza. I my jsme následně podrobeni kontrole –jistota je jistota. Čekáme ještě na další automobilovou posádku a pak cestou někde přibereme do konvoje ještě dvě motorčky.

Lehce se poflákujeme po areálu stělnice. Bohužel jsme neviděli žádné jízdy LR v terénu, protože triály již skončili, ale co se dá dělat. Dáváme nějaké jídlo, kupujeme další samolepku na auto a přihlížíme dřevařské exhibici. Někteří, Peťa, se i účastní soutěží.

Kolem 16.45 dostáváme pokyn k odjezdu, další auto Nissan Patrol čeká u výjezdu z depa (kam chudák nemůže), takže další seznamovačka bude až cestou. Zdravíme se tedy alespoň vysílačkou.

Na tacháku máme 118.628 a vyrážíme směr hranice. Plán je kdesi kolem půlnoci stopnout a dát spánek, důležité je být zítra v 10 hodin v Benátkách na molu u trajektu připraveni k nalodění na trajekt Anek Lines.

Cesta pokračuje klidným tempem (cestovní rychlost cca 110km/h).

První příhoda na sebe nenechá dlouho čekat: v Přešticích jsme si nechali do termohrnků udělat kafe a už po pár kilometrech mám opařenou nohu a kalhoty lehce namaskované. Jo, a Petrovi jsem míchala kafe tužkou kohinoor. Člověk si holt musí umět poradit.

První zastávka je na ČS Rozvadov. Tady se konečně osobně seznamujeme s dalším členem výpravy: Patrik s Patrolem. Posádky aut jsou tedy komplet.

Autíčka dostávají napapat, kupujeme rakouskou dálniční známku, nějaké občerstvení a jedem dál.

Kolem 20 h stavíme na odpočívadle za Mnichovem, hledáme drobné na vypouštěcí část biologické přestávky – pak chvilku kecáme u aut, provádíme pro změnu biologické napouštění a pak se jdeme zase vozit.

Kolem 21.30 přejíždíme hranice do Rakouska, a pak ještě po jedné pauze přejíždíme hranice do Itálie v čase 0.22h. Dál masíme směr Benátky, ale kolem 1.30h Low odbočuje na malé parkoviště u dálnice a zahajujeme první bivak. Moc se mi líbí, že jsem do deseti minut po zastavení v pelíšku a jsem brzo odevzdaná ke spánku.

II. DEN DRUHÝ – TRAJEKT

a. **Trasa:** Kdesi u dálnice – Benátky – trajekt – část cesty do Igumenitsa

b. **Kilometry a časy dne:** 119.348 (7.30h) – 119.500 (9.30) – **152km**

Odjezd je plánovaný na 7.30h, takže postupně vylézáme ze stanů od půl sedmé. Poslední se objevuje vedoucí zájezdu – je mi záhadou kde spal, auto má prý plné proviantu tak asi spal na plechovkách piva. Později se ukáže, že to žádná záhada není, prostě má v defiku matraci. Balíme stany, někteří snídají a v 7.34 – po hlášce vedoucího „vidím, že je všechno v limitu“ vyrážíme na další cestu. Natahujeme to až do Benátek, kam vjíždíme po deváté hodině. V 9.20 dorážíme do

přístavu na molo. Místní přístavní směrovači nás vysílají na Line5, a tím nás uvěznují mezi kamiony. Čekáme. Přijíždějí se na nás podívat z jiné pozice kluci na motorkách Píďák a Zinouš, oba Honda Africa Twin – takže jsme konečně všichni seznámeni a jsme kompletní.

Čekání na nalodění je docela opruz. Samozřejmě máme štěstí ☺, nalodujeme se jako poslední. Tedy posádky s auty, kluci na motorkách jsou už dávno na palubě. Petr s Lowem mění pozice uvnitř trajektu několikrát. Když je to konečně „finish“, ještě se dvakrát vracejí přeparkovat. A aby to Patrikovi a Honzovi nebylo líto, tak ti mění pozici také, ale jen jednou. Všichni jsme již na trajektu, jen Low s Petrem pořád ještě někde v podpalubí a já nevím, jestli ten můj Peťka dorazí. Nakonec i s Lowem dorážejí a tak jsme na lodi všichni.

Zvedáme kotvy. Jen co odrážíme od břehu, přidává se k nám Ivoš, řidič jediného českého kamiónu, kterého Low objevil na stojce před lodí a pozval ho k nám na horní palubu. Vytahujeme řízky, pivo, Ivoš vytahuje Grantsku.

Proplouváme Benátkami – nevím, jestli mám dřív fotit nebo natáčet – takhle z paluby lodi je to krásné město.

Kolem druhé si konečně sedám k partě a uvědomuju si, že ani nevím, v kolik jsme vyrazili. Odhaduji to na 13h, Ivoš však říká, že vzhledem k tomu, že ještě vidí, tak to odhaduje na půl druhou. Cesta probíhá v klidu, sedíme na horní palubě u prázdného bazénu, klábosíme, prostě seznamovací „večírek“. Kluci se vybarvují jako srandaři, dá se s nimi úžasně kecat a tak to vypadá na skvělých 14 dní.

Kolem 22h se odebíráme k Patrikovi do kajuty. Měl objednanou dvoulůžkovou, ale dostal čtyřlůžkovou a Blanka s Honzou jeho nabídku odmítli, protože tam fučela klimatizace, tak jsme si šli pohovět my. Píďák a Zinouš spí na palubě, Honza, Blanka a Low kdesi na chodbě trajektu.

III. DEN TŘETÍ - ALBÁNIE – ZEMĚ NEKONEČNÝCH PŘEKVAPENÍ

a. **Trasa:** Trajekt – Igoumenitsa – Hranice GR/AL – Sarandë – kdesi v prostoru

b. **Kilometry a časy dne:** 119.502 (13.20h) – 119.650 (20.00h) – **148km**

Po 7 hodině vstáváme a co nejtížeji opouštíme kajutu, abychom Patrika nevzbudili. To se nám stejně vede, ale alespoň si za námi zamyká. Na palubě svítí slunce, Píďák je již vzhůru, Zinouš spí jak motýl v poslední fázi. Dáváme si

sprchu, i larva (Zinouš) se vykukluje, přidávají se Blanka, Honza a Patrik a vyrážíme na snídani. Dáváme si záležet – vajíčka, slanina, džus, něco sladkého, jako záloha na horší časy. Zatím nám chybí vedoucí výpravy – tam, kde si večer připravil postel, je prázdné. Doráží kamioňák a nakonec i šéf.

Od rána už proplouváme kolem pobřeží Albánie, kolem 11 h míváme na pravoboku pobřeží Korfu. Po třinácté hodině se přibližujeme k řeckému přístavu Igoumenitsa. V podpalubí se proplétáme mezi kamiony, někdy to bylo velmi těsné a zároveň i nebezpečné, kvůli jízdě kamionů kolem nás. Konečně se dostáváme k autům a ve 13.20 jsme na pevnině.

Čekáme na kluky na motorkách a po společném focení asi ve 13.45h opouštíme přístav. Hned na první ČS (BP) za přístavem dáváme napít našim broučkům a vyrážíme směrem k albánským hranicím.

Už v Přešticích nás Low upozorňoval na to, že máme dlouhé příčnický.

Netrvá to dlouho a musíme mu dát za pravdu: při míjení kamionu trefujeme značku. Patrik nás do vysílačky „buzeruje“ za ničení značek, poctivě to hlásíme šefovi, který ohnutí značky odsouhlasuje. Ve 14.35 dorážíme na řecko-albánskou hranici, asi 20 minut nám trvají všechny celní formality.

První seznámení s Albánií probíhá v kiosku hned na hranicích. Dáváme si fantu a vyměňujeme 200 € na Leky (až později zjišťujeme, že všichni používají stejný kurz 1 € za 130 leka). Ze Skaly (hraniční přechod) jedeme směr Stalle, Mursi, Vřine. U Butrintu se

necháváme převést trajektem (toto když četl Péťa, mohl se poch... smíchy, protože prohlásil, že je to přívoz i když kvalitou to připomíná spíše vor, trajekt ani omylem) za 200 AL. Kolem 5h dorážíme do městečka Sarande. Kluci berou peníze v bankomatu, obchod s masem a rybami nestíháme, zavřeli v půl páté. Projíždíme Saranče, objevujeme kanály bez poklopů a jiné taškařice silničního provozu, a po pár km po silnici se vydáváme do terénu.

První odbočka, která nás má dovést ke „krabímu“ jezeru, brzy končí. Cesta je zavřená, provádí se meliorace. Při cestě zpět na silnici přejíždíme můstek. Nám se stává osudným. Peťka trochu blbě najíždí a sedáme na přední diferuj. Ve snaze vyřešit situaci šlape na plyn a přední kola jsou venku. Bohužel ale sebou trochu cuká zadek a pravé zadní kolo láme kus betonového mostu a kolo visí ve vzduchu a diferák, pro změnu zadní, leží na betonu. Úžasná souhra Píďáka (u HiLiftu), Patrika (u navijáku) a Lova (hlavní koordinátor) nás po 20 minutách dostává opět na všechny čtyři na silnici. Pokračujeme dál v terénu mimo cesty s cílem utábořit se na soukromé pláži. Po cestě nás čeká první společný brod, který auta přejíždějí celkem v pohodě. Kluci na moto, s ohledem na dno, mají plné ruce práce (tedy řidítek) a první vodu na svých hadrech.

Pokračujeme v terénu: sjíždíme travnatý kopec s malou jamkou na mamuty, dva úvozy, lavici, brodíme potůček. (Později se ukáže, že tady budeme stanovat). Další krásný, ale celkem obtížný offroad nás čeká v podobě sjezdu kamennými serpentinami k moři, kde plánujeme nocovat. Tady nás ale čeká další překvapení (19.15): na pláži nám oznamují, že pláž koupil F. Mitterand a ženou nás svinským krokem zpět.

Cesta vzhůru je ještě horší než dolů, ale zvládáme to. (Možná to bylo dobře, že nás vyhnali, neb od rána přšlo a jet tu šutrovou cestu v mokru by asi nebylo úplně fine) Vracíme se tedy

na louku s lavicí, kterou si dáváme pro změnu nahoru. Naše první albánské tábořiště stavíme v cca 20.00h u stromu na louce. Patrik s Lowem lámou za potokem suchý strom a my ostatní lovíme kolem potoka další suché i vlhčí dřevo, protože, jak se později ukáže, oheň děláme každý večer. Kluci staví stan, ostatní jen otevírají střešní stany. Při ohni se povídá, vaří jídlo, popíjí pivo a z lahve Jelínek (převážně proti nemocem). Postupně se odebíráme do stanů (já samo mezi prvními). Poslední jde spát Zinouš a Petr. Ráno je odjezd plánován na 9.00.

IV. DEN ČVRTÝ – CO BYLO VLONI, NEMUSÍ BÝT LETOS

a. **Trasa:** kdesi v prostoru – Sarandë - Modré oko – Pevnost u Borsh – Pstruhárna
Kuç – sýrárna – padlý most – kdesi v prostoru

b. **Kilometry a časy dne:** 119.650 (9.15h) – 119.799 (20.00h) – **149 km**

Po sedmé (někteří jsou samozřejmě vzhůru i dříve) postupně vylézáme z brlohů za zvuků vzdáleného leč blížícího se cinkání ovčích zvonců, doprovázené štěkotem psů. Psi dělají doprovod moto klukům, když se vrací z ranního biologického sezení, a i když jsou každý na jiné straně od tábořiště, psi jejich chladnou hlavu zkoušejí dosystosti. Táboru se ale psi naštěstí vyhýbají. Petr ráno viděl, jak si pán na oslu zaoffroudil a sjel stejnou lavicí jako my včera a celkem v pohodě, přestože šedému oslu se moc nechtělo. Já zase všechny upozorňuji na pořadovou, kterou předvádí pasák s ovce.

Low jako vždy vstává poslední, nesnídá, nebalí stan, jen kontroluje čas. Od rána s přestávkami prší, a když začínáme balit před odjezdem, prší už vytrvale. Vyrážíme v 9.15 a jedeme na „Modré oko“. Cesta mimo ranního kousku na hlavní silnici včetně lavice (již potřetí) vede po asfaltu, takže jde vysílačkou drobné upozornění na klouzající asfalt. Do parku vstupujeme, po zaplacení drobného bakšišu 200,-AL lehce po desáté. Cestou se počasí trochu umoudřuje a tak procházka kolem vyvěrajícího modrého oka je celkem příjemné protažení těl. Dáváme si kávu, snažím se fotit zajímavou vodu i statné stromy a po 11h vyrážíme zpět směrem na Trende a dál podél pobřeží na sever.

Po poledni přijíždíme ke staré pevnosti - domu nějakého paši. Výjezd k pevnosti po čistě šutrónním základě je velmi opatrný. Platíme vstupné 100 AL nějakému místnímu, který se nás snaží ohromit pozdravy v několika různých jazycích. Prolézáme pevnost a lezeme i na vrchní open patro, které sloužilo nejspíš na slunění tanečnic a pro stráž. V dálce je vidět ponorková základna v podobě vrat do kopce. Po prohlídce pokračujeme kousek dál na sever ke zmíněné vojenské základně, ale čeká nás zavřená brána a náš pohyb pryč urychluje blížící se vojenská ostraha. Všichni odbočují doprava, jen my vyrážíme doleva. Po nějaké době, kdy nemáme žádný vizuální kontakt s ostatními, si vysílačkou ověřujeme, že jedeme blbě. Je pravda, že se nám zdálo, že Píďek píská, ale mysleli jsme, že usměřňuje Honzu v couvání. Máme trochu problém

s otočkou, není kde se otočit. Nakonec se daří a my vyrážíme razantně za ostatními - směr Borsh, kde kolem půl druhé opouštíme hlavní silnici a vydáváme se směrem do vnitrozemí do hor. Cílem je cca 13,5 km (vzduchem) vzdálená pstruhová sádka, kde je zároveň i restaurace, Taverna Balili, a kde nám snad upečou pstruha. Nádherná, i když nelehká cesta po úpatí hor (i když, jak se to vezme nelehká, místní tam jezdí v Mercedesech a dodávkách a jsou v pohodě) nám trvá hodinu a půl. Ve tři usedáme do restaurace a objednáme si, až na Píďáka, všichni prstruha, salate a hranolky

(ovšem fajnové, z čerstvých brambor). Po hodině a půl, napapaní, napojení, každý lehčí o 720 leka vyrážíme dál do hor.

Kolem půl páté se dostáváme k mostu přes řeku a někteří trochu brodí. Prvotně to místo bylo myšleno na kempink, ale osádka Disco 3 trvá na penzionu, a tak před další cestou alespoň trochu blbneme. Někteří se do vody i vracejí a tak to vypadá jako mytí zvířátek. V horách se po šesté zastavujeme v sýrárně (kdesi za Gjormě) – dnes už výrobu sýrů sice nevidíme, ale dostáváme ochutnat. Protože nechtějí za sýr peníze, dáváme si v místním kafé bar kávu a někteří klasici cestovní pivo (za 5

kafí, 2 piva a 1 colu platíme 600 lek) a já stáhám vyfotit zase nějaké zvíře. Vzhledem k času se moc nezdržujeme, s ohledem na snahu osádky Disca 3 o spaní v penzionu se ženeme cestou necestou do Tepeleně (krycí název Teplice). Kolem půl osmé po celkem rychlostně zběsilé, ale jinak úžasné, jízdě v horách přijíždíme k řece, kde byl ještě vloni nový most (za Shkoze). A tady se konečně objevuje heslo dne (autor Píďák) „jenže, co bylo loni, nemusí být

dnes“ a to hlavně v Albánii. Most byl svržený nejspíš velkou vodou. Půl hodiny přemýšlíme, jestli zvládneme řeku přebrodit. Významně nás v tom povzbuzují místní dělníci na druhé straně řeky, kteří nám ukazují, kudy máme jet, že je tam jen po kolena vody. Jeden z dělníků si dokonce vyhrnuje kalhoty a vyráží do řeky, aby nás přesvědčil. Málem se uprostřed nechal strhnout proudem. Nakonec neriskujeme a vracíme se pod Shkoze, kde přenocujeme. Cesta do „Teplic“ už totiž vzhledem k pokročilému času nedává smysl. Změna programu a spaní venku osádku D3 štve, ale nedá se nic dělat. Opět sháníme dříví a tentokrát natahujeme mezi auty i plachtu neb to vypadá na déšť, vaříme a klábosíme. Patrik perlí, jednak má sprchu s ohřevem vody, kterou dnes s radostí využívám, a jednak večer z lednice vytahuje telecí steaky a připravuje (prý) úžasnou večeři. Kolektivem je jmenován šéfkuchařem výpravy. Dopisují tyto řádky, je čtvrt na dvanáct a vypadá to, že budeme zalézat do spacáků. Zítra ráno jako první bod programu bude zastávka v nedaleké vesnici u místního „svářeče“, u kterého Low domluvil opravu Píďákova motostojanu.

Pro dnešek stačí, další překvapení nás čekají zítra, těšíme se (teda někteří).

V. DEN PÁTÝ – VODA

a. **Trasa:** před „padlým“ mostem – Shkoze - Tepeleně

b. **Kilometry a časy dne:** 119.799 (9.30h) – 119.866 (16.00h) **-67km**

Dnešní den máme start v 9.30h, protože nás čeká relativně krátká cesta, asi 40 km do „Teplic“. V první vesnici za tábořištěm nenacházíme plánovaný servis, ve vesnici žádný z domů ani vzdáleně nepřipomíná opravnu natož se svářečkou. Pálíme na Teplice, lehce po dvanácté dorážíme do penzionu. Bereme si pokoje a hned, bez odpočinku, vyrážíme. Kdybychom si totiž sedli nebo lehli, tak asi nevstaneme. Nejdříve chceme jet brodit, pak se někde najít a vyměnit peníze (nebo spíše

podojit bankomat). Nejdříve zajíždíme, po několikerém doptávání se, do servisu, kde si Píďák nechává svařit stojan. Dílnu tu mají docela dobře vybavenou, a tak zatímco se Píďákův stojánek ohřívá, pořizujeme pár fotek. Jako vždy nechtějí nic platit, ale standardně nás nutí jít si dát nad servis do bar kafé něco k pití. Maník, co to organizuje, je absolutní šilenec. Neb se nám příliš nechce, pořád nás nahání nad servis, až se mu to konečně daří. Myslíme si, že od něj bude klid, ale nahoře nás verbuje, kam si sednout, co si dát a tak dále. Pak když dopíjíme, kontroluje, kdo platí a dělá v tom pěkný chaos. Low z něj v průběhu sezení chytá lehkého nerva a lehce našťvaně na něj

štěká „buď zticha“. Samo jak jinak než česky, ale kupodivu to alespoň na chvíli zabírá a organizátor utichá. Při placení jsme z něj všichni hotoví. Ale v průběhu toho svého verbování předvedl komunikaci, na základě níž je pro nás nezapomenutelný. Na jeho otázku odkud jsme odpovídá Pěťa „Čechia“ a on obratem odpovídá „já jsem z Albánie“. To nás fakt nenapadlo. Kolem 14 h jedeme všichni tankovat a pak se jede brodit. Prvotně nenacházíme cestu ke korytu řeky, když všichni otočíme auta a jedem zpět, Petr hází na páce P a vybíhá z auta se slovy „on upadnul“. Trošku nechápu, ale pak se ukazuje, že Zinouš, který jel za námi, jen tak čučel okolo a na poslední chvíli si všimnul našeho auta. Zabrzdil tak vehementně, že sebou na férovku švihnul i s motorkou. Vše se obešlo bez zranění jeho i bez pohmoždění stroje. Nacházíme sjezd k vodě a do prvního brodu se pouštíme jen my a Low. Ostatní nejedou, no každého věc. Low hlásí do vysílačky, že jedem zkusit projet několikrát řekou a dostat se k penziku. Několikrát řeku brodíme, ale cesta u jednoho přejezdu pro nás končí, neb se Lowem domlouváme, že je to zbytečný hazard a vracíme se zpět. U předposledního přejetí řeky Petr trochu ubírá a nedaří se nám z vody vyjet. Pak už je to chyba na chybu. Petr má trochu šok, zkouší to kolům nandat výkonem, což ale vede jen k zahrabávání do dna. Začíná tedy couvat, ale tak nešťastně, že najíždíme a sedáme na velký kámen. Kluci nás z břehu navigují, říkají, ať přestaneme couvat nebo se ještě převrátíme. Do auta zatím teče voda, už máme v autě tak a 15 cm vody. Low nás tahá dozadu za kouli, chcípá motor. Petr jen mlčí, jak je u něj zvykem v krizové situaci. Já toho také moc nenamluvím. K řece a místu „svěrázného mytí auta“ se sbíhají místní, hlavně děti a chlupci. Po souši přijíždějí i Patrik a Honza. Konečně, asi po deseti patnácti minutách, jsme na břehu. Vylézáme z auta. Je to jak scéna, kterou jsme viděli na netu: z auta se valí voda. Naštěstí je řeka čistá, takže nemáme v autě žádné bahno. Zkoušíme startovat a vše se zdá ok, motor i převodovka funguje. Jedeme do města se najíst, standardně objednáváme 7 krát to samé, a my platíme za všechny jako odměnu za křest vody v autě. Kluci jedou zpět do penziku a já se snažím vybrat peníze z bankomatu, u prvního i přes několikátý pokud bez úspěchu. Jdeme k dalšímu a ukazuje se

že chyba nebyla na našem přijímači, ale v jejich bankomatu. Tady leka dle potřeby vyjíždějí. Kolem čtvrté se vracíme do penzionu, s Petrem vyklízíme auto tak, aby nebylo nic na podlaze, Petr ještě přidělává na přední ochranný rám kurtu. Jen tak pro jistotu, kdyby se povedla podobná voda. Jdeme se osprchovat a chvíli zalehnout. Petr nezaléhá, venku kecá s Píďákem a Zinoušem. Po sedmé jdeme do restaurace a dáváme si večeři, plánujeme cestu na zítřek a rozebíráme dnešní „utonutí“. Low i Patrik říkají, že si tento křest už oba prošli a taky utopili auto, Píďák souhlasí s dovětkem „proč tak daleko od domova“.

Pak ještě sedíme chvíli před pokoji a pak jdeme spinkat. Oba s Petrem to fakt potřebujeme.

VI. DEN ŠESTÝ – JEN ABY TO JELO

a. **Trasa: Tepelenë** – Përmet – sirné prameny – oběd národní park – klášter – Carshovë – kdesi v prostoru

b. **Kilometry a časy dne:** 119.866 (8.30h) – 120.070 (18.00h) – **204 km**

Ráno plánujeme vyrazit v 8 h, chceme urazit kus cesty. Při rozjíždění máme problém zařadit zpátečku. Kluci nám kontrolují olej, zdá se v pořádku. Nakonec se nám daří řadit a auto jede. Nakonec vyrážíme v 8.30. Ve městě se ještě stavujeme v servisu – Patrik potřebuje klíčník. Vyrážíme směr sirné prameny. Po cestě se jdeme podívat na kostelík za lanovým mostem. Kvalita mostku je pofiderní, ale jdeme přes něj. Zinouš se pokouší skamarádít s místním oslem a osedlat ho

(vypadá to, jakoby chtěl za něj vyměnit motorku). Osel je nedůvěřivý a navíc Zinouš nechce narazit na rozlíceného majitele, chvíli s ním kecá a nechává ho osudu. Po příjezdu k prameni vylázkou a lehounkou procházkou se blížíme k bazénku. Dáváme si koupel, je to celkem příjemné, voda „není“ horká, což hlavně Petrovi vyhovuje. Při cestě zpět od pramenů se stavujeme opět v servisu, neb Lowovi klepe něco na kole. Asi ve třetím servisu, který nalézáme až za pomoci místních dětí (Low ho vyfasoval do auta) mu utahují koncovku vzpěrné tyče. Vyrážíme směr hory a klášter. Po cestě stále vzhůru nám roste teplota v motoru, a proto hlásíme přestávku, aby to vychladlo. Teplota se sice snižuje, ale naskakuje servisní mód převodovky, což není nic pozitivního, hlavně v terénu. Ale vyrážíme. Po pár metrech se nám v levotočivé zatáčce otevírají páté dveře. Upozornění přichází od Patrika zepředu. Dveře se naštěstí nelámou v pantu a ani nic nepadá ven. Low dostává přes vysílačku pojeb, že nám nezavřel dveře. Asi v jednu hodinu si dáváme

v národním parku u studánky oběd – centrální párky. Po ¾ hodině pokračujeme. Po druhé stojíme před bránou kláštera, je otevřeno, ale nikdo není doma. Procházíme areálem kláštera. Začíná pršet, fouká a teplota klesá. Vyrážíme zase na cestu. Všichni se cítíme dobře, když nás zezadu kontrolují motorky, někdy to vypadá jak policejní doprovod. Kluci hodně pomáhají, hlavně při odbočkách. Ale mají smůlu, že nemají vysílačky jako my, posádky, tedy hlavně Petr s Lowem, mají vtipné kecy na jejich adresu. No, možná máme smůlu i my, protože oni by to „vysílání“ určitě zajímavě obohatili.

Low mění trasu, nepojedeme korytem řeky, bůh ví, jak po těch deštích vypadá stav vody. Navíc nám stále převodovka nefachá a jede v servis módu. Jedeme sice i 70 km/h na 2500 ot., ale je potřeba to hodně ladit plynem. V Carshově si dáváme pauzu na kávu a kluci znovu kontrolují olej. Jedeme do hor a začínáme hledat místo pro camp. Kolem 6 zastavujeme. Já jdu malovat, Petr, Low a Píďák se pouštějí do opravy auta. Máme pocit, že víme, v čem je problém s převodovkou, Petr má díl na výměnu. Ostatní se starají o oheň a večeři. Ani po několika telefonátech Adamovi do Defendra a maximální cca 3hodinové snaze (podmínky opravdu tristní) se nedaří auto ideálního stavu tak, aby řadilo a ukazovalo má. Naše nálada s ohledem na stav vozu nám jasně, že dojde na rozhodování, jestli s ostatními nebo pojedeme sami po vlastní domů. Je devět hodin, kluci se stále trápí s autem. Uvidíme zítra.

Píďáka pod autem zprovoznit do na řadící páce to, co není dobrá, navíc je budeme pokračovat ose nejkratší cestou

VII. DEN SEDMÝ – TO SE MŮŽE STÁT JEN NÁM

- a. **Trasa:** kdesi v prostoru – Korçë – Pogradec – Elbasan – Tirana
- b. **Kilometry a časy dne:** 120.070 (10.00h) – 120.338 (17.15) – **268 km**

Vstáváme kolem 8 h.. Začíná klasický ranní koloběh, snídaně, hygoška, balení. Včera večer jsme přejeli z přírodního zvedáku na rovinu kvůli spání, chceme zase popojet, aby se Píďákoví pod auto lezlo lépe, ale ouha. Auto nejde nastartovat. Takže se pod auto souká na rovině. Dře to, ale jde to. Vyměňuje nový segment za původní a s Lowem ladí rychlosti. Dávají to do kupy alespoň tak, aby to jelo. Dohadujeme se, co dál. Sháníme kontakty na servis v Tiraně, pomáhají na dálku i kluci z Kolína. Low se volá na zjištěné číslo, je to ale prodejna a číslo, které mu dávají, pořád přeskakuje někam jinam. Nakonec kolem 10 h vyrážíme s tím, že cestou zkusíme konzulát. Je domluveno, že my jedeme do Tirany, pokusit se sehnat servis s diagnostikou. Pokud to opraví, zkusíme ostatní dohonit cestou, pokud ne, pojedeme domů (a to buď po ose, nebo seženeme odtaž). Kus cesty jedeme ještě společně – my vyrážíme chvíli dřív, ostatní nás dohání. Ráno jsme se se všemi rozloučili, co kdyby

náhodou, ale pevně věříme, že se ještě uvidíme. V Pogradci ještě společně tankujeme, ostatní jedou na oběd a my pokračujeme na Tiranu. Z konzulátu máme informace – číslo a otevírací dobu dnes (pá) do šesti, zítra od 8 do 15. Míjíme Ohridské jezero a za ním nás opět čekají serpentiny. Netušíme, do kolika metrů stoupáme, podle mapy je to něco kolem 800 m.n.m, nám se to zdá výše. Jedeme sice po docela slušné asfaltce, ale nahoře jedeme docela slušný kus cesty v podstatě na vrcholu pohoří – z jedné strany sráz, z druhé pár metrů skála a pak už jen nebe a mraky. Navíc začíná pršet. Jemný déšť se mění v liják, stěrače vodu neberou, na silnici se objevují proudy bahna z toho mála nad námi. Vzhledem k tomu, že tahle silnice je hlavní tah na Tiranu, je tu také celkem provoz. U cesty stojí prodavači ovoce, nikde okolo žádná vesnice, takže sem asi každý den ráno putují z podhůří. Déšť ustává, do Tirany to máme pár km a tak kolem 3 volám do servisu. Domlouváme se, že kolem 4 bychom měli dorazit. Doufáme, že auto opraví dneska, případně zítra ráno a nebudeme muset čekat na nějaké ND. Vjíždíme do Tirany. Je tu „strašný“ provoz, auta vjíždí do protisměru, troubí, vůbec nerespektují červenou na semaforech, prostě když je kam jet, tak jedou. No, oni vlastně jedou, i když není kam jet, to místo si najdou. Vytahují kameru a chci si ten mumraj natočit. Tohle je fakt zážitek. Jenže ouha. Policista na chodníku na nás mává – no nemává, ukazuje ať přejedeme k chodníku a zastavíme. Říká „no problem, wait two minutes“. Nechápe, ale čekáme. Přichází další a teprve teď si všímáme, že mají na uniformách americkou vlajku, a že to nejsou policajti ale security. Projížděli jsme kolem US ambasády a natáčeli jsme. Tohle se může stát fakt jen nám. Čtvrt hodiny zdržení – klip musím vymazat, píší si naše pasy, jména, chtějí telefon, ptají se, v jakém jsme hotelu. Jaksí vtipně i nasraně jim ukazujeme, že hotel máme na střeše. Konečně nás pouštějí. Trochu tápeme v Tiranských ulicích, mačkáme se v kolonách, posloucháme okolní troubení, když jako trubky stojíme na křižovatce na červenou. Petrovi se nechce, je to takový M. Dušín za volantem Když kolem projíždějí místní PaCHové v klidu na červenou, tak nakonec jedeme taky. Kameru už ale raději nechávám

v kabele, co kdyby tady bylo zase nějaké velvyslanectví. Konečně vidíme směrovku na DURRES a provoz trochu slábne. Čas hrozně utíká, Petr má strach, že to nestihneme. Na kulařáku vidíme značku LR a tak tam zajíždíme. Ptám se, zda jsou, jak by řekl Píďák, tuten servis a oni nás posílají dál. Vyjíždíme na výpadovku z Tirany do Durres, po pár km vidíme na druhé straně další značku Land Rover, a v 16.30 sjíždíme z výpadovky. Jsme v Kastrioti Motors. Není to sice tuten oficiální servis, ale je dobře vybaven. Hned se nám věnují. To se snad může stát jen nám. Mluví dobře anglicky, takže vysvětlujeme, co potřebujeme. Auto už je na rampě, je napojeno na diagnostiku, mechanik pod autem a jede to. Vnutíme jim myšlenku výměny segmentu automatu.

Mezitím konverzujeme s majitelem prodejny a servisu LR. Je předsedou a zakladatelem LR Clubu Albánie, obdivuje hlavně defíky. Chlubí se nám se svou krátkou 90, kterou si připravuje na zářijovou měsíční expedici do Maroka. Přestože mají open jen do 18, věnují se nám do sedmi. Nakonec není problém v segmentu převodovky, ale v počítači k převodovce, který je dost blbě uložen pod sedačkou řidiče. Když jednotku vyndají, ukazují nám, že z ní teče voda. Po otevření vidíme oxidaci na desce. Zítra ráno budou shánět nový (není to prý na 100%, ale na 90% ho seženou).

muset rozhodnout, co s tím. Ptáme na dvoře servisu. Jednak se nám shánět nějaké místo, za druhé které jsou v neděli, a my bychom Odpověď byla jasná „no problema“. Vyjíždíme z garáží a stavíme z rodiny LR. Loučíme se se servisáky, s majitelem, jeho ženou a jejich kámošem, kteří se tam během večera objevili. Zůstáváme na dvoře servisu za zamčeným plotem, s ochrankou

Pokud nebude, budeme se se, jestli můžeme přenocovat vůbec nikam nechce jet a Albánie zrovna žije volbami, neradi přišli k nějaké úhoně. To se může stát jen nám. Discouše mezi ostatní bratry

v kukani a „hlídacím“ psem, permanentně se válícím po dlažbě. Vybalujeme vařič, děláme guláš, čaj. Po jídle a pivku si dáváme pár partií žolíků, které (kromě poslední) jako vždy vyhrává Petr. Zalézáme do stanu a doufáme, že při hluku po výpadovce projíždějících aut usneme. To ještě netušíme, že v noci se nad námi přežene šílená bouřka. Tříská to kolem nás jak o život. TO SE MŮŽE STÁT JEN NÁM.

VIII. DEN OSMÝ – HON NA LIŠKU

a. **Trasa:** Tirana – Laç – Burrel – Peshkopi – kdesi v prostoru před Kukes

b. **Kilometry a časy dne:** 120.338 (10.30h) – 120.559 (17.15h) – **221 Km**

Ráno vstáváme před sedmou, abychom byli do 8 připraveni. Mezi 8 a 8.30 se začínají trousit zaměstnanci – kluci mechanici, manažer, uklízečka. Ráno si vtipně dáme do baterky měnič

napětí a dobíjíme baterii kamery, čímž totálně vytřískáme baterku, že se starter ani nehne. Na palubce se nic nerozsvítí, o žhavení ani nemluvíme. Manažer nabízí kávu a říká, že šéf shání díl. Začíná tu cvrkot, my s Petrem sedíme pod párty stanem a čekáme. Vylezlo sluníčko a je dost vedro. V 9 doráží šéf a nese sebou Transmission Controller. Vysvětluje, že to není stejný typ, ale bude to fungovat. Po

nabití baterky, najíždíme na stolicu, a mechanici se pouštějí do práce. Platíme 360 E (60 za práci a 300 za použitý díl). Jsme šťastní, že to jede. Majitel nás ještě vybavuje informacemi, jaké cesty použít, kde je super offroad, kde je dobrá pláž a tak. Petr už je trochu nervozní, nejraději by už vyrazil za partou. Čeká nás pěkná štreka. Po společném fotu, asi v 10.30 opouštíme servis. Hledáme správný výjezd z Tirany, navigace je tu hrozná, nakonec se nám to po jednom kiksů daří. Cesta je slušná, ale asi vlivem soboty i voleb jsou průjezdy městečky a vesnicemi docela zdlouhavé. U města Laç úspěšně míváme sjezd z dálnice na Burrel. Tady je

to totiž tak, že je označena odbočka, ale hned za ní je štěrkový sjezd, zatímco my čekáme silnici podobné úrovně. Takže sjezd samozřejmě míváme. Dostáváme se do šílené vesnice, kde nakupujeme pečivo a nějaké ovoce a zeleninu a po několika ověřovacích dotazech už konečně jedeme správným směrem. V Burrelu jsme něco kolem jedné hodiny, a máme za sebou 2-3 deště v průběhu cesty. Za Burrel nás

překvapuje pěkný kus dálnice, i když na několika místech přerušeny asi sesuvem a tím pádem šotolinou asi v úseku 30-50 m. Takže je to ze 100 na 40 docela stání na brzdách, aby auto neskočilo na hupech. Jedeme, co to dá, stavíme jen na (zejména Petrovy) biologické pauzy. Oběd tentokrát vypouštíme, za jízdy si dáváme pečivo, salám a zeleninu. Máme představu, že na nás skupina bude čekat někde před nebo za Pishkopi. Ale ouha, to jsme se přepočítali. Parta, teda spíš Low, chce skupinu dostat rovnou na dnešní camp, který je před Kukes. Občas, pokud se vysílačkami slyšíme, hlásí „jste od nás 10km vzduchem“, „jste od nás 15 vzduchem“ atp. Cesta se mění v **Hon na lišku**. Při jiné situaci by to bylo asi dobré a zábavné,

ale s ohledem na průběh včerejší cesty do servisu a dnešní kalup za partou, nám to až tak zábavné nepřipadá. Jsme prostě, jak s oblibou používají angličtina „TIRED“, česky řečeno KOJAK. Navíc máme jen představu, kde jsme, navigace neříká nic, jsme ve vzduchoprázdnu. Neustále rejším očima v papírové mapě a snažím se naši polohu alespoň trochu scanovat. Několikrát se, pro

jistotu, ptáme na cestu. Za Peshkopi se cesta mění na místní standardku, tj. kameny, šotolina, bláto (zlaté bláto) atd, přestože je to tah mezi většími městy. Občas zaznívá vysílačka s pokyny pro Patrika nebo Honzu, podle kterých se později nepatrně orientujeme. Cesta se často rozdvouje bez poznání, která je hlavní, takže se

dostáváme před otázku kterou máme jet? Občas vylézáme a hledáme stopy motorek, neb jsou charakterističtější, než auta. Ptáme se i místních, ale občas nám ani nerozumí „KUKES“ i když nám se zdá, že se na tom nedá nic nerozumět. Ale je to tak a vždy když někoho potkáme

a něco se dozvíme, raději si to ještě ověřujeme u dalšího domorodce. S ohledem na místní volby je všude spousta policajtů, ale jsou přátelštější a zdraví nás. Cesta pokračuje, místní cestovatelé nás pouští před sebe, neb jedeme i na této cestě rychleji. Low nám ověřuje, zda pozice, na které se nacházíme, je na správné cestě. Konečně vidíme za několika ohyby cesty na náhorní plošině světelný signál rampy Derika. Konečně zase s partou. Po cca 10 min. dojíždíme na místo, odkud byl signál vyslán. Ale Defík nikde! Kam zase jel?? Naštěstí po vyjetí na plošinu vidíme Zinouše, který na nás čeká a směřuje naše kroky, teda kola, k tábořišti. Jako obvykle, cesta žádná. Navigací je nám stopa po stromu taženém na oheň. Míjíme starý polorozbořený dům, kde na nás z oken vykukují kozy a míříme od kamsi na okraj skály, která se tyčí nad úžasně modrou řekou hluboko pod námi. Stavíme auto do formace a vítáme se se skupinou. Vybalujeme, připravujeme večer. Večer zapalujeme vatru setkání.

IX. DEN DEVÁTÝ – CHYBÍ UŽ JEN VINNETOU

- a. **Trasa:** v prostoru – Kukës- Fierze - Bregëlumë
- b. **Kilometry a časy dne:** 120.559 (8.00h) – 120.725 (15.20) – **166 Km**

Ranní společná klasika: káva, snídaně, balení a odjezd. Překonáváme cestu k „silnici“ a jedeme z hor směr Kukës. Cesta je, jako vždy, vrstevnice kolem kopců. Po cestě projíždíme vesnicí, kde na kluky při minulých cestách vždy parchanti házeli kameny. Dnes zaplaťpánbůh nic takového není. Kolem 10h jsme v Kukës. Stavíme v bistro u silnice, pojmenovaném „Egsoni“, což Patrikovi evokuje partičku „exoti“, se kterou jezdil nebo jezdí. V baru sedí diskutující místní chlapi a sledují v telce běžící výsledky voleb. Po cestě kluci tankují motorky, a Píďák je pozvaný na kafe. Jdeme všichni, Petr si objednává černý čaj, i když ví, že odpověď bude jako vždy „nemáme“.

Dáváme si tedy ovocný. Patrik ovocný nechce a tak si nese svůj sáček čaje. Nedaří se nám vysvětlit, co vlastně chceme (prostě jen čistou horkou vodu) a tak jdu vodu na jeho čaj zařídit sama. Navíc pánovi připomínám ještě dva čaje. Ukazuju mu na prstech 2 a pak ukazuju na hrnek. Pán chápe po svém a přináší malý šálek a v něm dva sáčky ovocného čaje, což vzbuzuje vlnu smíchu. Patrik přináší ke kávě a čaji sladké (oplatky). Vyrážíme opět na cestu. Na oběd se zastavujeme v restauraci v horách, kam zároveň s námi přijíždí z druhé strany mikrobuse mladých děvčat viditelně oslavujících úspěch své strany ve volbách. Kluky to utvrzuje v tom, že tady budeme určitě jíst. Sedáme dovnitř, objednáváme si složitě pití a dostáváme jídelní lístky k výběru. Po čtvrt hodinové diskuzi, co je co, si Low objednává první jídlo. Odpověď chápe tak, že toto jídlo nemají a objednává si plynule další. Ukazuje se ale, že právě přestali vařit. Trochu naštvání platíme pití a mizíme. Jedeme dál. Cesta se vine kolem řeky, která je před Fierze držena přehradou, svírané na obou březích příkrými skalnatými svahy. Připomíná mi to zfilmované májovky a pronáším větu, která se stává

mottem dne „chybí mi tu už jen Vinnetou“. Krajina je úžasná, auto stoupá a zase klesá po cestě. Blížíme se k Fierze. Po příjezdu do městečka cca kolem 14.15 se Low nejdříve informuje na provoz trajektu. Bohužel loňská zkušenost se potvrzuje a trajekt ráno vyplouvá v 6.00, což bude divočina. Konečně se také dostáváme na oběd, alespoň že jídlo je dobré. Kolem půl čtvrté se vydáváme směr přístaviště. Už nyní je jasné, že Blanka s Honzou nás večer opustí a budou spát v toužebném penzionu. Za pár minut dojíždíme ke stanovišti trajektu. Místní „správce přístaviště“ potvrzuje informace o času odjezdu trajektu. Povoluje nám také mít přes noc auta přímo před nájezdem na trajekt. Je to pro nás fine, protože ráno nemusíme o to dřív vstávat, abychom si zajistili na trajektu místo (protože trajektem jede jen ten, kdo se tam vejde). Low vede Disco 3 do penzionu v městečku. Venku je docela vedro a

náš vůz má za úkol najít sjezd až k vodě, abychom se mohli vykoupat. Ani na jednu ani na druhou stranu v rozumné vzdálenosti nic nenalzáme. Když už si myslíme, že jsme něco našli, vjíždíme do takového dvorku mezi domkem, chlévem a zahradou. Obyvatele trochu děsíme naším velkým Diskoušem a snažíme se naznačit, jako že se nic neděje, že jen projíždíme a zase vypadneme. Stavíme nakonec kousek od silnice, kde si myslíme, že budeme mít alespoň trochu soukromí. Těšíme se na super koupel, když je takové vedro. Ale ouha, voda je jak led.

Přesto do vody lezu, koupel už vážně potřebuju. Petr se baví nad mými „zmrzlými“ obličejí. Pak si bere šampon a jde do vody. Mžiku ale hází šampon zpět na břeh se slovy „tak na tohle nebude čas, to musí být rychlovka“. Po zrychleném koupání čekáme na ostatní, abychom se pokochali jejich přístupem k mytí v „teplé“ vodě. Nakonec se přichází koupat Zinouš a po předání D3 i Low. Zinouš se myje celkem mlčky, jako voják je asi zvyklý, ale Low se samozřejmě bez komentáře neobejde. Patrik to vzdává a večer si dává svou teplou sprchu. Píďák, to je jasné, považuje koupel za zbytečnou, místo toho si dává další pivo.

Vracíme jsme se k přístavišti. Po zaparkování a postavení stanu kluci shání dřevo na oheň. Já začínám mít mega tlaky, odbíhám na toaletu. Po návratu to na mě přichází znovu, ale rychleji. Následuje přeprání prádla, což má za následek sadu vtípných poznámek na mou osobu. Láduju do sebe několik tablet a mířím do stanu za starostlivých komentářů chlapců, abych to stihla slézt ze stanu a podobně. Kluci sedí, klábosí, večerí a pak se přesouvají k ohni, který se rozhodli nedělat přímo na molu, ale kousek vedle. Prášky našťestí zabírají a tak celkem v klidu usínám. Chlapci sedí u ohně, večer se k nim na pivo přidávají místní.

X. DEN DESÁTÝ – BRZKÉ RÁNO, ŘÍČNÍ TRAJEKT A ZAS TA VODA

a. **Trasa:** trajekt – Komani – Shkoder – Koplík - kdesi v prostoru

b. **Kilometry a časy dne:** 120.725 (9.30h) – 120.856 (17.00) – **131 Km**

Ráno vstáváme kolem 5h abychom měli klid sbalit stan a opláchnout se. Stíháme si dát i kafe vařené v džezvě v dřevěném baru, který tu samozřejmě vloni ještě nebyl. Posádka přichází až kolem 5.50, tak je jasné že v šest neodjedeme. Mezitím doráží D3 a další místní auta, dodávky a i autobus. Vidíme i busloď, tzn. uřízlý autobus postavený na loď včetně sadaček. Na trajekt se dostáváme lehce po šesté, kolorit umístování vozů na trajekt připomíná ten v Benátkách. Chaos. Petr platí za nás a

auto 2.800 AL. V 7. odjíždíme z přístavu, Petr vaří sobě kafe a čínskou polévku, pro mě, s ohledem na včerejší běhačku, hořký čaj. Cesta údolím je nádherná, fotím a natáčím, je to až kýčovitě nádherné. Škoda jen těch odpadků, co plavou ve vodě.

Jak sami vidíme, lidé to tu neřeší, odpadky hází přímo z paluby do vody. Cestou vidíme na svazích pár osamocených stavení. Jinak je kolem řeky pusto. V 9.30 přijíždíme do přístavu Komani. Při výjezdu nemůžeme nastartovat, zlobí startér. Jsme na pevnině. Protože cesta od přístavu vede tunelem, domluvili jsme se, že chvíli počkáme, než se hlemýždi

rozptýlí. Ale ouha, jak odjeli auta z trajektu tunelem, začali pouštět tunelem auta zase k trajektu, takže tunel je plný vozů a čekáme. Kluci klábosí se dvěma motorkáři z Austrálie, kteří jedou trajektem na druhou stranu. Australané říkají, že jedou z Německa cca 2500km, což je kousek. Na poznámku, že je to víc jak kousek, jeden z nich odpovídá, že to má stejně tak daleko z domova do druhého města. Ta vzdálenost je opravdu všude jiná. A navíc se stále dostává do popředí Píďákova hláška „není kilometr jako kilometr“. Po nalodění většiny aut opouštíme přístav tunelem a pokračujeme dál.

Ve Shkoderu malinko „kufrujeme“. Zastavujeme v obchodě, nakupujeme chleba a nějaké drobnosti pro rodiče, někomu víno, někomu olej. Pro nás kupujeme láhev Albánského koňaku. Stavíme se v pěkné restauraci u silnice na oběd. To, že je pěkná, je ale také jediná její kladná stránka. Obsluha je nemožná, jídlo dostáváme tak za 1,5h a já svůj Šašlik nemám vůbec. Ale kašlem na to, bylo by to zase na hodinu nebo víc. Stále je vedro. Jedeme na sever, zatím stále po asfaltu. Tankujeme, abychom se co nejvíce zbavili AL, zbývající leka měníme v Koplíku ve směnárně Eura. Petr čeká v autě.

Staví vedle něj auto a slyší „dobrý den, odkud pak vy jste“. Manželský pár, který byl ČH na dovolenou se jel podívat na skok do Albánie. Jedem dál a konečně odbočujeme zase do hor, směřujeme stále k hranici a dnešnímu poslednímu kempu v Albánii. Asfaltka končí a pokračujeme zase po místním standardu. Po cestě potkáváme skupinu cyklistů. Jak se ukáže, jsou to Češi s cestovkou Adventure. Stavíme na kávičku u silnice a sledujeme, že od směru, kam míříme, jde „prima“ oblačnost. Než dostaneme kávu, je tu mega slejvák. Petr se i přes déšť jde podívat, jestli nám přes ofuky neprší do auta, ale je to ok. Rozhodujeme, zda jet či nikoliv. Po ca 30 minutách se rozhodujeme jet, kluci nasazují nemoky a jedem. Low hlásí, že má mokré sedadlo, neb měl nedověřené dveře. Blížíme se, podle Lowa, k jednomu z nejkrásnějších kaňonů, ale bohužel je v mracích. Cesta jako obvykle nahoru, dolů, navíc ještě plná tekoucí vody. Low vysíláčkou hlásí, že málem trefil na cestě malého čuníka. Přijíždíme k pstruzím sádkám. U zdi tu leží dva čuníci a vypadají jako mrtví. Jen ale odpočívají v tom vedru. Za 6 Euro kupujeme 4 nádherné pstruhy. Jedem už jen kousek a přijíždíme ke greenu, kde dnes složíme hlavu. Je to nádherné místo, počasí je opět v lati. Po několikerém předělávání postavení aut se jdeme s Petrem vykoupat do říčky. I když je studená, je to příjemné. Na „koupelnu“ upozorňujeme i ostatní. Patrik je jmenován kuchařem a dostává za úkol udělat pstruhy na másle. Fasuje od Lowa jednorázové gumové rukavice a jde na to. Večeře je opravdu výborná. Koukáme do map a na fotky v Lowově NB. Obdivujeme směrem za silnicí a řekou díru ve skále. Trochu jsme se s Petrem heclli. Hm, prý že se tam nedá vylézt. Cha. Dvakrát v botách brodíme říčku a hurá, vyrážíme po kamenité stráni nahoru. Je to pěkný kopec. Po kamenné lavině to moc nejde neb se to sype jako mrcha. Hledám cestu trochu bokem a funím nahoru, Petr za mnou, trochu mu to nejde. To je to poslední cígo před kopcem. Trvá nám to cca 10 minut a jsme skoro u jeskyně, bohužel závěrečný úsek je zase příčně po lavině a to neriskujeme. Navíc se začíná docela rychle stmívat. Takže rychle foto a šup dolů. Při přechodu řeky Petr padá do vody. Bohužel i s foťákem. Petr je venku z vody, karta a baterka venku z foťáku. **Zas ta voda.** Petr se stává samozřejmě terčem posměchu. Kluci mu hlásí, že má suchý límeč, že nemáme podvodní foťák a podobné blbiny. Petr je z toho dost mimo, ne z těch keců, ale z foťáku. Převlékáme se do suchého, chvíli u ohně a jdeme do hajan.

XI. DEN JEDENÁCTÝ – OPOUŠTÍME ZEMI ORLŮ A BUDE SNÍH

a. **Trasa:** kdesi v prostoru – hranice AL/ČH – Žabljak – V prostoru

b. **Kilometry a časy dne:** 120. 856 (8.00h) – 121.096 (17.00) – **240 Km**

Ráno standard. Petr je stále trochu mimo z foťáku, ale postupem dne to trochu překoná. Míříme k hranici s Černou horou, cesta je kompletně horská, cestou přejíždíme most, na němž jsou díry, ale jelikož Low před námi jede, tak jedem taky. Kolem 9 přijíždíme na hranici a podstupujeme hraniční proces, který všem trvá cca 30 minut než se dostaneme všichni na asfaltku v Černé hoře. Jedeme nádherným kaňonem, avšak po pár kilometrech usínám. Máme v plánu se potkat někde u národního parku Durmitor s Lowovým kamarádem Bébou a jeho ženou. Petr při jízdě dělá pár záběrů na kameru, ten by zasloužil. Není mi moc dobře, takže stavíme a všichni se jdou pozdravit s Bébou a Zdenkou, ale já zůstávám v autě. Za pár km

stavíme u mostu přes řeku Taru, diskutuje se o možném raftu, ale Petr hlásí, že vody už bylo dost a jelikož mě není úplně fine taky odmítám. Celkově se raft vůbec nekoná. Rozhodujeme se že pojedeme ještě kousek do Žabljaku což je dalších 20 km. Město připomíná vyhlášená zimní střediska v Švajcu. Stavební aktivita ve městečku je obrovská. Béba jede omrknout město a my zajíždíme a dáváme si ve Fast Foodu nějaké Hamburgery, ale nejsou nic moc. Začíná pršet tak si dáváme vedle ještě kávu a pak vyrážíme. Trochu zakufujeme, ale pak celá skupina nachází cestu, kam jinam než do hor a jedem. Cesta stoupá, je to asfalt, ale blížící se

oblačnost nevěští nic dobrého, tedy hlavně pro kluky na motorkách, teplota klesá, cesta stoupá a vypadá to, že by mohlo i zasněžit. Ale to se bohudík nepotvrdilo. Vystoupáme cca do 1970 m.n.m. Děláme fotky z vrchu kaňonu a někde dole nás čeká jezero kde by jsme mohli zakempovat. Cesta dolu je prudká a rozhodně již to není asfalt. Vypadá to, že je cesta nedávno významně upravovaná, asi po sesuvech. Přijíždíme dolu cca 1000 m.n.m., ale jelikož počasí není nic moc tedy spíš nic než moc, dokonce mi Petr vytahuje deštník, abych nemokla. S ohledem na to že se jezero nachází v národním parku raději jedem dál abychom nevytvořili problém s nějakým strážcem parku. Cesta pokračuje zase nahoru a to tak že významně. Po překonání stoupání se dostáváme na náhorní plošinu, a Low má zaznamenaný camp, jede ho prozkoumat. Vrací se a jedem dál. Přijíždíme do malé vesnice kde je u silnice hospoda a tři chatky. Zastavujeme na kafe, ale protože majitelé dávají souhlas s tím, že můžeme pít i svoje pivo, zůstáváme, Píďák se Zinoušem, Blanka a Honza, a Patrik si berou chatky, my ostatní zůstáváme věrní stanům na autě, a Low svému loži v Defíku. Nejde tu elektřina a tak si vytahujeme vařič a děláme si jídlo a kafe. Patrik jelikož nechce tahat vařič a další věci moc daleko, jde pro auto, aby ho přeparkoval blíž k terase, k veselosti všech, mimo majitelů, i když ti to také berou celkem v pohodě, poráží nárazníkem lampu kterou mají přišroubovanou k betonové zídce. Ty co vydrželi, si dali večer pstruha. Byla docela přča s dorozumíváním. Zdenka chtěla pečenou porci ovce, což nebyl problém, ale nakonec z toho byl sýr a ne pečeně. Jdu spát, partička ještě sedí a klábosí. V noci slyšíme, že se část výpravy přesunula z venkovní terasy dovnitř hospody a udělali si večírek. Večer kolektiv zamluvil snídani na 7.30.

XII. DEN DVANÁCTÝ – ASFALTOVÁ NUDA, HRANICE A SILNIČNÍ

PROVOZ

- a. **Trasa:** v prostoru – pepan Polje (hranice ČH/BH) – Vlasenice - Zvornik (hranice BH/Srb) – Sobotnica – hranice Srb/HU - Kiskunfelegyháza
- b. **Kilometry a časy dne:** 121.096 (8.00h) – 121.685 (21.07) – **589 Km**

Ráno vstáváme kolem 7 a už vidíme přípravu stolu na Super snídani, přesně v 7.30h je snídaneň na stole tak jak bylo slíbeno, chleba sýr, vejce, pršut, čaj černý (ten byl Patrikův). Kolem 8 vyrážíme směrem k hranici a dál již nás čeká asfaltová nuda. Sjíždíme z výšin k řece nebo přehradě a jedem podle ní. V BaH je všude 60-tka, což dodržujeme, ale cesta je

zdlouhavá protože to vůbec neutíká, je vedro. V Srbsku trochu kufujeme, než najdeme dálnici. Po nalezení dálnice, potřebují někteří z nás tankovat a tak stavíme u pumpy, která je bez proudu i když Patrik a Zinouš natankovali tak cca 10 litrů a pak to přestalo vrčet, je problém s placením, bez proudu není jak. Jedem dál a tankujeme u další pumpy ta je na rozdíl od předchozí bez jídla. Jedem dál na, na pumpě se domluvílo, že pojedeme jen pár kiláků za hranice HU, a tam někde zapadneme na spaní. Kluci na motorkách toho mají plné pracky. Na hranicích s HU, kdy vstupujeme do EU, našel celník v Lowově autě, Píďákovi kartony (koupené za zbytek albánských peněz) a vypadá to na pokutu. Ostatní stojí vedle nich a jsou podrobeni také detailnější prohlídce. My jedem dál a čekáme u kiosku dálničních poplatků. Dopadlo to dobře, žádná pokuta jen zabavených 5 kartonů, to se budou celníci mít. Už skoro za tmy, Low bere roha z dálnice a míří k lesu, kde po jeho průzkumu zůstáváme na docela dobrém místě v lese. Dnes bez ohně. Při přeparkování nám opět zasvítl servisní mód a i po několika pokusech svítí. No uvidíme ráno.

XIII. DEN TŘINÁCTÝ – TAK JSME DOMA

- a. Trasa:** Kiskunfelegyháza – Budapešť – Blava – Praha - Dřínov
- b. Kilometry a časy dne:** 121.685 (7.30h) – 122.353 (16.35) – **668 Km**

Ráno vstáváme brzo, servisní mód nesvítí, ale nejde nastartovat, nakonec se to podaří. Jedem, je dost vedro, čekáme dlouhou dobu u speciálního mostu, který slouží jak pro auta, tak pro vlaky, ale vždy jen pro jeden typ. Stojíme tam minimálně půl hodiny. Stavíme na odpočívadle a ouha náš Discouš nechce naskočit, nespustuje, kluci tvrdí že je to startér. Nakonec se to po 10 minutách daří, no musel k tomu přijít Píďák. Celou cestu pak už nevypínáme motor, včetně čerpání nafty. Cesta na Slovensku a u nás jde, i když je to asphalt. FUJ. Za Brnem se odděluje Disco 3, spěchali a navíc D3 to umí víc valit. My se skupinou zůstáváme a za Jihlavou stavíme na OMV na jídlo. Kluci na motorkách budou odbočovat dál na Sušici a my všichni jedem dál na Prahu. Kluci nakonec nejdu jíst a tak se loučíme a čekáme na Patrika, který jede pomalu neb se mu vaří auto. Loučení s rukama proběhlo bez slz i přesto že byli oba super. Jdeme jíst. Po jídle se loučíme s Patrikem a Lowem a jedem svižněji ku Praze. S ohledem na stav auta s Petrem rušíme plán na víkendovou cestu do Chlumu a jedem vrátit stan ještě cestou. Domů se vracíme kolem půl páté. Máme za sebou 3.859km a zdraví zpět. Vybalujeme a já se vrhám na praní a Petr jde rozebírat auto (sedačky), aby to lépe pod koberci vyschlo.